

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **Ing.M.M.**, bytem v P. 3, H. 3, proti žalované **Radě pro veřejný dohled nad auditem**, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o žalobě proti rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 14.8.2013, č.j.: RVDA-186/2013

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Rady pro veřejný dohled nad auditem ze dne 14.8.2013, č.j.: RVDA-186/2013 a podkladového rozhodnutí Kárné komise Komory auditorů České republiky ze dne 27.5.2013, č.j.: 897/DK02/2013/Ci. Uvedenými rozhodnutími byla žalobkyni pravomocně uložena v kárném řízení pokuta ve výši 10.000,-Kč za jednání, v němž žalovaná shledala zaviněné porušení ustanovení § 18 a § 21 odst.1 písm.b) zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech v platném znění s tím, že žalobkyně v konkrétně uvedených případech nedokumentovala skutečnosti, které podporují výrok a závěr auditora, který nebyl ze spisu přezkoumatelný.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že podle jejího názoru byla obě rozhodnutí vydána na základě chybného vyhodnocení skutkového stavu, v rozporu s právními předpisy a orgánem nepříslušným takové rozhodnutí vůbec vydat. Podle názoru žalobkyně nebylo dostatečně vypořádáno tvrzení v odvolání o tom, že žalobkyně zpochybnila pravomoc Komory auditorů České republiky a její kárné komise ke kontrole a správnímu trestání auditora v případě tzv. nepovinných auditů. Vzhledem k ustanovením Směrnice Evropského parlamentu a Rady č.2006/43/ES má žalobkyně za to, že tato Směrnice upravuje a právně

zavazuje adresáty této právní normy výhradně pro oblast provádění povinných auditů. Český zákon o auditech, nemá-li být v rozporu se Směrnicí, upravuje toliko oblast provádění povinných auditů, nereguluje a ani regulovat nemůže nepovinné (dobrovolně prováděné) ověřování účetních závěrek, když na takové regulaci není žádný relevantní veřejný právní zájem. Podle názoru žalobkyně vnitřním právním předpisem Komory, zejména dozorčím řádem a kárným řádem, nemohou být ukládány členům Komory povinnosti nebo dokonce sankce v rozporu s právním rámcem Směrnice a zákona o auditorech.

Žalobkyně v podané žalobě dále namítla, že předmětem právního sporu mezi Radou pro veřejný dohled nad auditem a kárnou komisí na straně jedné a žalobkyní na straně druhé je, zda nepovinné audity jsou auditorskou činností ve smyslu ustanovení § 2 písm.b) zákona o auditech. Žalobkyně celou dobu konzistentně tvrdí, že žádné nepovinné auditorské služby, tedy ani povinné ověřování jiných ekonomických informací ani Směrnice ani zákon o auditorech neupravují. Jedinou relevantní zmínkou, definující jednotlivé druhy auditorské činnosti, je ustanovení § 2 odst.9 Příspěvkového řádu, která však svědčí jednoznačně právnímu výkladu žalobkyně. Podkladové rozhodnutí kárné komise, stejně jako rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, se úmyslně a účelově zcela vyhýbají polemice s právní argumentací žalobkyně, odkazující na text předmětné pasáže příspěvkového řádu v odvolání proti podkladovému rozhodnutí kárné komise. Správní úřady se v daném případě vůbec nevypořádaly s podstatným důkazním prostředkem a s uplatněnou námitkou žalobkyně.

Podle názoru žalobkyně se žalovaný správní úřad nevypořádal s právní argumentací žalobkyně o tom, že se nemohla dopustit porušení ustanovení § 21 odst.1 písm.b) zákona o auditorech, protože zakázka dobrovolného ověření roční účetní závěrky není podle tohoto zákona povinným ověřením jiných ekonomických informací, což je Radou bez řádného odůvodnění a argumentace tvrzeno. Taková zakázka (nepovinný audit) není ani povinným auditem ve smyslu ustanovení § 2 písm.a) zákona o auditorech a není ani povinným ověřením jiných ekonomických informací podle ustanovení § 2 písm.b) téhož zákona. Rovněž ustanovení § 24 zákona o auditorech „Kontrola kvality“ lze vztáhnout pouze na obsah právního pojmu auditorská činnost ve smyslu ustanovení § 2 písm.b) zákona o auditorech, tedy na takovou auditorskou činnost, kterou si příjemce zadal na základě existence své zákonné povinnosti „nechat se auditovat“.

Žalobkyně namítla, že profesní komora je veřejnoprávní korporací, vykonávající veřejnou správu a další činnosti. Vykonává-li veřejnou správu, může jí vykonávat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Povinnosti tak mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Neodpovídají-li předpisy profesních komor této zásadě, soud je zruší. Žalobkyně proto namítá nicotnost žalovaného rozhodnutí Rady a podkladového rozhodnutí kárné komise v plném rozsahu pro absolutní nedostatek pravomoci Rady potvrzovat nicotné rozhodnutí kárné komise a dozorčí komise kontrolovat na základě zákona o auditorech spisy, vedené auditorem k nepovinným auditům, a pro absolutní nedostatek pravomoci kárné komise hodnotit a trestat údajné pochybení auditora ve vedení takových spisů při výkonu nepovinných auditů.

V dalším bodě žaloby žalobkyně uplatnila námitky k údajným materiálními pochybením žalobkyně v oblasti vedení spisové dokumentace k nepovinným auditům. Z povahy těchto námitk vyplývá - podle názoru žalobkyně - že nejzávažnějším porušením předpisů Komory v očích kárné komise je to, že si žalobkyně dovolila věcnou právní

argumentací zpochybnit oprávnění Komory kontrolovat a správně trestat v oblasti provádění nepovinných auditů.

Z obsahu vyjádření žalované k podané žalobě vyplývá, že žalobkyně nesprávně vychází ze své představy, že právní rámec auditu a auditorských služeb v České republice je primárně vymezen Směrnicí Rady č. 2006/43/ES. Tato Směrnice podle názoru žalované upravuje pouze výkon povinného auditu. Právní rámec poskytovaných služeb v České republice je vymezen platným právním národním předpisem, tedy zákonem č. 93/2009 Sb., o auditorech, který je s právem Evropských společenství plně harmonizován. Auditorská činnost je v zákoně o auditorech upravena v ustanovení § 2 písm.b) tak, že auditorskou činností se rozumí provádění povinného auditu, přezkoumání hospodaření podle jiného právního předpisu, pokud toto přezkoumání provádí auditor, ověřování účetních záznamů, pokud tak stanoví jiný právní předpis a ověřování jiných ekonomických informací, prováděné podle auditorských standardů. Jde tedy nikoliv jen o výkon povinného auditu, ale i o výkon všech auditorských činností a služeb, poskytovaných auditory nebo auditorskými společnostmi za podmínek stanovených zákonem o auditorech pro výkon této profese. Podle ustanovení § 18 zákona o auditorech jsou auditori povinni při provádění auditorské činnosti postupovat v souladu s mezinárodními auditorskými standardy, upravenými právem Evropských společenství, a auditorskými standardy, vydanými Komorou, které upravují postupy auditora při provádění auditorské činnosti, neupravené mezinárodními auditorskými standardy. Podle ustanovení § 24 odst.1 zákona o auditorech statutární auditor a auditorská společnost podléhají kontrole kvality, jehož účelem je především kontrolovat, zda auditori postupují při provádění auditorské činnosti podle mezinárodních auditorských standardů, auditorských standardů vydávaných Komorou a etického kodexu. Tato ustanovení tak jednoznačně vylučují použití argumentů žalobkyně pro zdůvodnění žaloby jako takové.

Pokud jde o argumentaci žalobce k jednotlivým skutkovým důvodům vydaného napadeného rozhodnutí a k výši uloženého kárného opatření, žalovaná plně odkázala na odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a na všechny předchozí doklady, obsažené ve spisovém materiálu.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanou, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 1.3.2013 zahájila kárná komise Komory auditorů České republiky na základě doručení návrhu na uložení kárného opatření, podaného dozorčí komisí Komory auditorů České republiky na základě výsledků kontroly kvality, vykonané u žalobkyně dne 19.10.2012, řízení o uložení kárného opatření podle ustanovení § 25 odst.1 písm.c) zákona o auditorech.

Rozhodnutím kárné komise Komoru auditorů České republiky ze dne 27.5.2013, č.j.: 897/DK02/2013/Ci, bylo žalobkyni uloženo kárné opatření v podobě pokuty ve výši 10.000,- Kč podle ustanovení § 25 odst.1 písm.c) zákona o auditorech s odůvodněním, že kárně obviněný auditor byl shledán vinným tím, že nevedl dostatečný spis auditora, nepostupoval v souladu s mezinárodními auditorskými standardy ISA a s auditorskými standardy a Směrnicemi, vydanými Komorou auditorů České republiky, u kontrolovaných spisů klientů Kofax Česká republika, s.r.o. a Česká katolická charita, Domovy duchovních a řeholnic, ve věcech nepovinného auditu účetní závěrky za roky 2010 a 2011. Kontrolované spisy nesplňovaly k datu provádění kontrolní činnosti požadavky ISA 230 na vypracování dokumentace k auditu, neboť spis má obligatorně obsahovat dostatečné a přiměřené záznamy

o skutečnostech, které tvoří východisko zprávy auditora a také důkazy o tom, že byl audit proveden řádně v souladu se všemi relevantními ISA.

Z výsledku provedené kontroly vyplynulo podezření z opakovaného porušení povinnosti podle ustanovení § 18 a § 21 zákona o auditorech tím, že kárně obviněný auditor nevedl dostatečný spis auditora a nepostupoval v souladu s auditorskými standardy.

Proti uvedenému rozhodnutí kárné komise Komory auditorů ze dne 23.4.2013 podala žalobkyně včasné odvolání, v němž namítala stejně jako v podané žalobě především to, že Komora auditorů České republiky nemá pravomoc ke kontrole a správnímu trestání auditora v případě nepovinných auditů. Dále žalobkyně v odvolání namítla nesprávné posouzení právního stavu a podrobně se vyjádřila k jednotlivým dílčím skutkovým jednáním, v nichž správní úřad shledával důvody kárného postihu.

O podaném odvolání rozhodl odvolací úřad – Rada pro veřejný dohled nad auditem žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí kárné komise Komory auditorů ze dne 27.5.2013 o uložení kárného opatření potvrdil se závěrem, že u každého uváděného nedostatku je v rozhodnutí kárné komise uvedeno podrobné odůvodnění a ke každému odůvodnění jsou připojeny i námitky kárně obviněného auditora i s jejich vyhodnocením a připojením výkladu ustanovení právních předpisů, které předmětnou záležitost upravují. Rada po přezkoumání rozhodnutí kárné komise ve vztahu k vypořádání kárně obviněným auditorem uplatněných námitek konstatovala, že rozhodnutí shledala jako správně a řádně odůvodněné s dovozením právních předpisů, které nebyly v činnosti auditora dodrženy. Část rozhodnutí, obsahující odůvodnění druhu a výše uložených sankcí kárně obviněnému auditorovi za zjištěné nedostatky byla Radou shledána plně důvodnou s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30.9.2010, č.j.: 7As 71/2010-100 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2011, č.j.: 1A 26/2010-64. Pokud jde o námitky uplatněné kárně obviněným auditorem proti výsledku kontroly kvality práce u auditora vykonané dozorčí komisí Komory auditorů České republiky, který byl podkladem pro zahájení kárného řízení, odvolací správní úřad konstatoval, že tyto námitky byly v předchozím řízení řádně vypořádány dozorčí komisí s částečným vyhověním u námitky č.3 a žalobkyní napadené rozhodnutí je věcně správné a má veškeré náležitosti, které obecně závazné právní předpisy pro takový druh rozhodnutí stanoví. Závěrem se odvolací orgán v rovině skutkové i právní ztotožnil se závěry kárné komise, že v žádném případě nelze dovozovat pro výkon auditorské činnosti zúžený výklad vybočující z rámce stanoveného platnou zákonnou normou, kárné opatření uložené podle kárně obviněnému auditorovi podle ustanovení § 25 odst.1 písm.c) zákona o auditorech je zcela po právu, když při ukládání kárného opatření bylo kárnou komisí přihlédnuto k závažnosti jednání, následkům i okolnostem posuzované věci a proto Rada podle ustanovení § 90 odst.5 správního řádu odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobkyně i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle

ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované, kterým byla žalobkyni pravomocně uložena v kárném řízení pokuta ve výši 10.000,-Kč za jednání, v němž žalovaná shledala zaviněné porušení ustanovení § 18 a § 21 odst.1 písm.b) zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech v platném znění s tím, že žalobkyně v konkrétně uvedených případech nedokumentovala skutečnosti, které podporují výrok a závěr auditora, který nebyl ze spisu přezkoumatelný.

Podle ustanovení § 1 zákona o auditorech tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství, zejména Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2006/43/ES ze dne 17.5.2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek, o změně směrnic Rady č. 78/660/EHS a 83/349/EHS a o zrušení směrnice Rady č. 84/253/EHS a Smlouvy o založení Evropského společenství a upravuje postavení a činnost statutárních auditorů, auditorských společností a asistentů auditora, postavení a působnost Komory auditorů České republiky (dále jen „Komora“) a Rady pro veřejný dohled nad auditem (dále jen „Rada“).

Podle ustanovení § 2 písm. a/ a b/ zákona o auditorech se pro účely tohoto zákona rozumí povinným auditem ověření řádných a mimořádných účetních závěrek nebo konsolidovaných účetních závěrek, pokud takové ověření vyžaduje jiný právní předpis; případně ověření mezitímní účetní závěrky, pokud takové ověření vyžaduje jiný právní předpis. Auditorskou činností se pak rozumí provádění povinného auditu, přezkoumání hospodaření podle jiného právního předpisu, pokud toto přezkoumání provádí auditor, ověřování účetních záznamů, pokud tak stanoví jiný právní předpis, a ověřování jiných ekonomických informací prováděné podle auditorských standardů.

Soud se neztotožnil s právní argumentací žalobkyně o tom, že český zákon o auditech upravuje toliko oblast provádění povinných auditů a nereguluje (regulovat nemůže) nepovinné ověřování účetních závěrek. Auditorská činnost ve smyslu ustanovení § 2 písm.b/ zákona o auditorech je širším pojmem, než je povinný audit účetních závěrek podle ustanovení § 2 písm.a/ tohoto zákona. Zahrnuje totiž podle ustanovení zákona také přezkoumání hospodaření územních samosprávných celků a dobrovolných svazků obcí, ověřování účetních záznamů podle předpisů o podnikání na kapitálovém trhu, popřípadě i ověřování jiných ekonomických informací, pokud je auditor provádí v souladu s auditorskými standardy. Tímto ustanovením se zákon blíží předcházející právní úpravě, obsažené v ustanovení § 2 zákona č. 254/2000 Sb., kde byly auditorské služby vymezeny v odstavci 1 jako ověřování účetních závěrek nebo konsolidovaných účetních závěrek a výročních zpráv nebo konsolidovaných výročních zpráv (dále jen audit), ověřování dalších skutečností podle zvláštních právních předpisů, ověřování jiných ekonomických informací v rozsahu stanoveném smlouvou. V ustanovení § 2 odst.2 zákona č. 254/2000 Sb. pak bylo uvedeno, že auditorské služby podle tohoto zákona je oprávněn poskytovat auditor a auditorská společnost. Bylo však velmi diskutabilní, zda zákonodárce tímto ustanovením mínil, že auditorské služby může poskytovat výlučně auditor, resp. auditorská společnost, nebo zda například ověření skutečností, že vnitřní kontrolní systém účetní jednotky funguje spolehlivě a efektivně, může posoudit (ověřit) i jiný odborník, například účetní či certifikovaný interní auditor. Zásadní výhodou nové právní úpravy je jednoznačnost toho, kdo je oprávněn provádět audit. U dalších auditorských služeb je podle názoru soudu třeba vycházet z toho, že

auditoři a auditorské společnosti jsou ve značné míře těmi subjekty, které jsou klienty najímány tehdy, pokud má být snížena neurčitost příjemce jakékoli ekonomické informace. Ověřovací zakázka znamená zakázku, v níž odborník vyjadřuje závěr s cílem zvýšit míru důvěry předpokládaných uživatelů jiných než odpovědná strana ohledně výsledku hodnocení či oceňování předmětu zakázky vůči daným kritériím. Auditor je oprávněn přijmout zakázku jakožto ověřovací zakázku tehdy, když a) budou splněny příslušné etické požadavky, tj. nezávislost a odborná způsobilost a b) zakázka vykazuje všechny následující znaky:

- předmět zakázky je vhodný,
- kritéria, která se budou používat, jsou vhodná a jsou předpokládaným uživatelům k dispozici,
- odborník má přístup k dostatečnému množství vhodných důkazů podporujících jeho závěr,
- odborníkuv závěr, ať již ve formě vhodné pro zakázku poskytující přiměřenou jistotu, anebo pro zakázku poskytující omezenou jistotu, bude obsažen v písemné zprávě,
- odborník si je jist tím, že zakázka má racionální účel.

Nezbytnou podmínkou ověřovací zakázky, jak vyplývá z její definice je to, že existuje tzv. třístranný vztah, kdy v trianglu se nacházejí odborník (auditor), odpovědná strana (ten, kdo informace poskytuje) a předpokládaný uživatel těchto informací.

Podle ustanovení § 18 zákona o auditorech jsou auditoři povinni při provádění auditorské činnosti postupovat v souladu s mezinárodními auditorskými standardy upravenými právem Evropských společenství a s auditorskými standardy vydanými Komorou, které upravují postupy auditora při provádění auditorské činnosti neupravené mezinárodními auditorskými standardy. Seznam mezinárodních auditorských standardů a auditorských standardů vydávaných Komorou a jejich aktuální znění Komora zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle ustanovení § 21 odstavce 1 zákona o auditorech je auditor mimo jiných povinností stanovených tímto zákonem povinen dodržovat vnitřní předpisy Komory a dodržovat mezinárodní auditorské standardy a auditorské standardy vydávané Komorou.

Cílem obecně závazných předpisů je vymezit práva a povinnosti těch, na které se zákon vztahuje. Zákon o auditorech se vztahuje nejen na auditory, ale i na exitující či vytvořené orgány (Komoru, Radu), na auditované účetní jednotky i další subjekty. Do ustanovení § 21 zákona se koncentrují ta práva a povinnosti, které zákon deleguje na auditory či auditorům ukládá a které nejsou uvedeny v jiných částech zákona.

Podle ustanovení § 24 zákona o auditorech statutární auditor a auditorská společnost podléhají systému kontroly kvality, jehož účelem je především kontrolovat, zda auditoři postupují při provádění auditorské činnosti podle mezinárodních auditorských standardů, auditorských standardů vydávaných Komorou a etického kodexu. Systém kontroly kvality organizuje a řídí Komora v souladu s dozorčím řádem, který je vnitřním předpisem Komory, a který zároveň stanoví podrobnosti provádění kontroly kvality a postup při projednání zprávy o kontrole kvality.

Podle ustanovení § 25 odstavec 1 písm.c/ zákona o auditorech lze statutárnímu auditorovi za zaviněné porušení povinnosti stanovené tímto zákonem, jiným právním předpisem o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, etickým kodexem, vnitřními předpisy nebo auditorskými standardy uložit kárné opatření v podobě pokuty až do výše 1.000.000,- Kč.

Ze všech výše uvedených právních ustanovení soud dovodil, že zásadní žalobní argumentace žalobkyně o tom, že žalované rozhodnutí Rady a podkladové rozhodnutí kárné komise jsou nicotná v plném rozsahu pro absolutní nedostatek pravomoci Rady potvrzovat nicotné rozhodnutí kárné komise a dozorčí komise kontrolovat na základě zákona o auditorech spisy, vedené auditorem k nepovinným auditům, a pro absolutní nedostatek pravomoci kárné komise hodnotit a trestat údajné pochybení auditora ve vedení takových spisů při výkonu nepovinných auditů, není případná. V případě činnosti auditora, kterou pro zjednodušení lze nazvat nepovinným auditem, jde o výkon všech auditorských činností a služeb, poskytovaných auditory nebo auditorskými společnostmi za podmínek stanovených zákonem o auditorech pro výkon této profese a tato činnost proto podléhá režimu ustanovení zákona č. 93/2009 Sb. Byla-li žalobkyně sankcionována za jednání v souvislosti s činnostmi nepovinných auditů, nebyl postup žalované v rozporu ani s českou právní úpravou, ani s právní úpravou Evropské unie.

Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že nebylo dostatečně vypořádáno její tvrzení v odvolání o tom, že žalobkyně zpochybnila pravomoc Komory auditorů České republiky a její kárné komise ke kontrole a správnímu trestání auditora v případě tzv. nepovinných auditů, a že se žalovaná nevypořádala s právní argumentací žalobkyně o tom, že se nemohla dopustit porušení ustanovení § 21 odst.1 písm.b) zákona o auditorech, protože zakázka dobrovolného ověření roční účetní závěrky není podle tohoto zákona povinným ověřením jiných ekonomických informací, což je Radou bez řádného odůvodnění a argumentace tvrzeno, pak soud uvedené námitky neshledal důvodnými.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalované, konkrétně z textu na stranách 9 a 10, lze spolehlivě zjistit, že žalovaná se zásadní argumentací údajného nesprávného posouzení právního stavu podrobně zabývala a vypořádala se s ním podle názoru soudu dostatečně určitým, srozumitelným a přiléhavým odůvodněním, což platí i odvolacích námitkách nedostatku pravomoci k provedení kontroly auditora. Rovněž odvolací orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 6 sice stručně, ale s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí žalované v prvním i druhém stupni tvoří jeden celek, podle názoru soudu i náležitě vyložil, z jakých skutkových i právních skutečností dospěl k tomu, proč se žalovaná v rovině skutkové i právní ztotožnila se závěry kárné komise o tom, že v žádném případě nelze dovozovat pro výkon auditorské činnosti zúžený výklad vybočující z rámce stanoveného platnou zákonnou normou.

V dalším bodě žaloby žalobkyně uplatnila námitky k údajným materiálním pochybením žalobkyně v oblasti vedení spisové dokumentace k nepovinným auditům. Žaloba – tak jak byla žalobkyní v tomto bodě formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Značně obsáhlý a souvislý text žaloby, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobkyní vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací orgán žalované, to vše umožnilo Městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu této námítky pouze do jisté míry obecným způsobem vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Z výroku rozhodnutí kárné komise a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na stranách 2 až 4 vyplývá, že v případě každého jednotlivě uváděného nedostatku je

v rozhodnutí kárné komise uvedeno podrobné odůvodnění a ke každému odůvodnění jsou připojeny i námitky kárně obviněného auditora i s jejich vyhodnocením a připojením výkladu ustanovení právních předpisů, které předmětnou záležitost upravují. Rada pak po přezkoumání rozhodnutí kárné komise ve vztahu k vypořádání kárně obviněným auditorem uplatněných námitek konstatovala, že rozhodnutí shledala jako správně a řádně odůvodněné s dovozením právních předpisů, které nebyly v činnosti auditora dodrženy. Další částí odůvodnění napadeného rozhodnutí je část, která obsahuje odůvodnění druhu a výše uložené sankce kárně obviněnému auditorovi za zjištěné nedostatky (strana 5 žalobou napadeného rozhodnutí), z níž vyplývá, že Rada shledala odůvodnění rozhodnutí kárné komise plně důvodným a dostatečným.

Soud v této souvislosti připomíná, že jeho úkolem není posuzovat spravedlnost uložené sankce, ale to, zda byla uložena v souladu se zákonem. Soudu ve správním soudnictví totiž nepřísluší nahradit správní úvahu ohledně uložení sankce. Je nadán pouze k přezkoumání, zda správní orgán nevybočil ze zákonných hledisek. Z ustálené judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgán má při ukládání sankce volnost správního uvážení, přičemž je vázán principy správního rozhodování. Mezi tyto principy bezesporu patří zákonnost, spravedlnost, individualizace i přiměřenost. Stěžejním principem je i dostatečná odůvodněnost a přesvědčivost. Správní orgán je povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a jeho povinností je podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Žalobkyně nerozporovala, že žalovaná stanovila pokutu v zákonných mezích. Při určení druhu sankce a její výměry pak měla žalovaná v souladu s ustanovením § 25 odst.6 zákona o auditorech přihlédnout k závažnosti provinění, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž k provinění došlo a k osobě auditora.

Orgány žalované obou stupňů konkrétně odůvodnily, proč byla uložena žalobkyni pokuta v určité výši. Podle názoru soudu tuto povinnost kárná komise i žalovaná splnily, když neshledal u žalobkyně přitěžující okolnosti a dostatečně se vypořádaly se zaviněním, odůvodnění obou rozhodnutí je výstižné, dostatečně odůvodněné a vyplývá z něho zcela jednoznačně, že bylo přihlédnuto k zákonným hlediskům a k základním principům správního trestání.

Pokud jde o námitky uplatněné kárně obviněným auditorem proti výsledku kontroly kvality práce u auditora vykonané dozorčí komisí Komory auditorů České republiky, který byl podkladem pro zahájení kárného řízení, odvolací správní úřad konstatoval, že tyto námitky byly v předchozím řízení řádně vypořádány dozorčí komisí s částečným vyhověním u námitky č.3 a žalobkyni napadené rozhodnutí je věcně správné a má veškeré náležitosti, které obecně závazné právní předpisy pro takový druh rozhodnutí stanoví.

Žalovaná, respektive její orgány se v kárném řízení zabývala všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí při jeho zkoumání soudem z úřední povinnosti. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.června 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu